

Zadanie publiczne w ramach inicjatywy lokalnej

Norma kompetencyjna zapisana w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie upoważnia radę powiatu do określenia trybu i szczegółowych kryteriów oceny wniosków o realizację zadania publicznego w ramach inicjatywy lokalnej, natomiast nie daje żadnych podstaw do stanowienia o treści wniosku czy o terminie jego rozpatrzenia.

Rada Powiatu w G., działając na podstawie art. 19c ust. 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, podjęła uchwałę w sprawie określenia trybu i szczegółowych kryteriów oceny wniosków o realizację zadania publicznego w ramach inicjatywy lokalnej. Organ nadzoru stwierdził, że pkt. I, III i IV załącznika do uchwały rażąco naruszają prawo.

W załączniku określone zostały elementy, z jakich powinien składać się wniosek o realizację zadania publicznego w ramach inicjatywy lokalnej. Ponadto zapisano w nim: „Właściwa komórka/jednostka Starostwa Powiatowego w G. w terminie do 30 dni od daty złożenia wniosku dokonuje oceny wniosku według kry-

teriów określonych załącznikiem oraz przyjmuje wniosek do realizacji bądź odrzuca go z podaniem uzasadnienia”.

Jak stwierdził organ nadzoru, norma kompetencyjna z art. 19c ust. 1 ustawy upoważnia radę powiatu do określenia trybu i szczegółowych kryteriów oceny wniosków o realizację zadania publicznego w ramach inicjatywy lokalnej, natomiast nie daje żadnych podstaw do stanowienia o treści wniosku czy o terminie jego rozpatrzenia. Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Podkreślenia wymaga – zdaniem wojewody – znaczenie art. 19b ust. 2 ustawy, który przesądza o tym, że wniosek o realizację zadania publicznego jest wnioskiem w rozumieniu

kodeksu postępowania administracyjnego, dlatego winny znaleźć tu zastosowanie przepisy działu VIII k.p.a.

Zatem art. 244 § 1 k.p.a.: „W sprawie terminu załatwiania wniosków stosuje się przepis art. 237 § 1.”, który stanowi: „Organ właściwy do załatwienia skargi powinien załatwić skargę bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu miesiąca”. W świetle tych przepisów nie budzi wątpliwości, że wniosek o realizację zadania publicznego w ramach inicjatywy lokalnej powinien zostać rozpoznany bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu miesiąca.

Tymczasem, jak zauważył wojewoda, mocą pkt. IV załącznika do uchwały rada dokonała w istocie modyfikacji przepisu art. 237 § 1 k.p.a., gdyż wskazała, że wniosek podlega rozpoznaniu w terminie do 30 dni od daty jego złożenia.

Reasumując: przez zapisy zawarte w załączniku do uchwały organ nadzoru stwierdził ich nieważność w części ich niezgodności z prawem. ■ **OPRAC. ZL**

(Rozstrzygnięcie wojewody dolnośląskiego z 31 grudnia 2010 r., NK.II.AL4.0911-56/10)

Zła jakość wody

Dostarczanie wody mieszkańcom jest zwykłym procesem sprzedaży. Dlatego też niedozwolone jest konstruowanie przez gminę we wzorcach umów arbitralnych i nieadekwatnych ograniczeń odpowiedzialności za źle świadczone usługi.

Gmina R., jako przedsiębiorca świadcząca usługi w zakresie dostawy wody dla mieszkańców, we wzorcu umowy ustaliła m.in., że „odbiorca może domagać się od dostawcy obniżenia należności w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości oraz o ciśnieniu niższym od określonego warunkami technicznymi tylko wówczas, gdy nastąpiło to z przyczyn zawinionych przez dostawcę”. Natomiast w innym punkcie umowy wprowadzono ograniczenie, że „obniżenie to nie może być większe niż 10 proc. należności za dostarczoną wodę w okresie trwania zakłócenia określoną proporcjonalnie do okresu rozliczenia”.

Powyższy zapis spotkał się z krytyką prezesa Urzędu Kontroli Konkurencji i Konsumentów. Organ ten uznał bowiem, że jest on przykładem wykorzystywania pozycji dominującej. Wynika to z faktu, że dostarczana przez gminę woda jest normalnym towarem, który powinien mieć odpowiednią jakość, tak aby nie została naruszona zasada ekwiwalentności świadczeń, zgodnie z którą – stosownie do art. 487 § 2 kodeksu cywilnego – zapłata powinna przysługiwać przedsiębiorcy stosownie do ilości i jakości świadczonej usługi (towaru).

Organ wskazał ponadto, że wysokość obniżki opłaty nie została uzależniona od stopnia odbiegania jakości wody od parametrów określonych

w umowie. W związku z tym może dojść do sytuacji, w której nastąpi udzielenie upustu w wysokości odpowiadającej 10 proc. należności za wodę dostarczoną odbiorcy w okresie zakłócenia, lecz jakość zużytej przez odbiorcę wody przemawiałaby za podwyższeniem wielkości upustu. Ten warunek we wzorcu umowy może więc prowadzić do ograniczenia odpowiedzialności finansowej gminy względem odbiorcy usług.

Określenie przez gminę w treści umów z góry maksymalnego wskaźnika upustu narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń.

Prezes UOKiK wskazał, że w sytuacji gdy poziom upustu nie będzie adekwatny do jakości i ilości dostarczonej wody, gmina uzyska kosztem odbiorców wody dodatkową nieuzasadnioną korzyść. ■ **OPRAC. SSZ**

(Decyzja prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Delegatura w Łodzi z 16 listopada 2010 r., nr RŁO 34/2010)